

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. B.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina,** se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2015, č. j. KUJI 10202/2015, sp. zn. OOSČ 90/2015 OOSC/23/PK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2016, č. j. 33 A 17/2015 – 20,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2016, č. j. 33 A 17/2015 – 20, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 26. 11. 2014, č. j. MMJ/OD/13590/2014-14, JID: 196302/2014/MMJ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se

dopustil porušením § 18 odst. 4 téhož zákona tím, že dne 24. 5. 2014 v 10:15 hod. jako řidič motorového vozidla zn. Volvo, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost na ul. Znojemská u domu č. 76 v obci Jihlava (50 km/h) o 9 km/h. Silničním laserovým rychloměrem zn. LTI 20/20 TruCAM hlídky Městské policie Jihlava mu byla ve směru jízdy od centra na Znojmo naměřena rychlost 62 km/h. Po odečtu možné odchylky měřícího zařízení byla stanovena jako nejnižší možná naměřená rychlost vozidla na 59 km/h. Stěžovateli byla za uvedený přestupek uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Krajský soud považoval za stěžejní námitku, že si správní orgány počínaly při doručování protiprávně, neboť jednotlivé písemnosti nevypravily na zmocněncem zvolenou doručovací elektronickou adresu X. Ze správního spisu je patrné, že na tuto adresu správní orgány žádnou z písemností nedoručovaly, přičemž dle sdělení žalovaného tomu bylo proto, že správním orgánům je z úřední činnosti známo, že na tento typ adres s diakritikou se dlouhodobě nedaří doručovat. Prvostupňový správní orgán učinil několik pokusů o doručení písemností na elektronickou adresu bez diakritiky, z níž následně obdržel zprávy potvrzující přijetí písemností bez uznávaného elektronického podpisu. Nešlo tedy na ně nahlížet jako na kvalifikované potvrzení přijetí písemnosti dle § 19 odst. 8, věty druhé, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“). Bezesporu byly způsobilé vyvolat v prvostupňovém orgánu dojem, že komunikuje se zmocněncem stěžovatele. Krajský soud nepochyboval, že celá situace je součástí obstrukční procesní strategie zmocněnce stěžovatele, kterou uplatňoval v bezpočtu dalších správních řízeních. O tom svědčí i skutečnost, že několika případy vyznačujícími se totožnými či velmi obdobnými skutkovými okolnostmi se již zabýval i Nejvyšší správní soud.

[4] Krajský soud citoval rozhodné pasáže rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2016, č. j. 2 As 27/2016 – 45. Byl přesvědčen, že závěry z tohoto rozsudku v plném rozsahu dopadají na projednávaný případ. S ohledem i na okolnosti zdůrazněné v citované judikatuře (účelově zvolená elektronická adresa, zasílání potvrzujících e-mailů neopatřených uznávaným elektronickým podpisem z e-mailové adresy bez diakritiky apod.) nepovažoval soud postup správních orgánů při doručování písemností v posuzované věci za závadný. To tím spíše, že jednotlivé písemnosti (předvolání k ústnímu jednání, prvostupňové rozhodnutí) byly po neúspěšném pokusu o doručení na e-mailovou adresu zmocněnci stěžovatele zaslány kromě jeho adresy trvalého pobytu i na doručovací adresu dle informačního systému evidence obyvatel (dále jen „ISEO“), kam se je podařilo účinně (byť fikcí) doručit. V této souvislosti citoval právní větu Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 - 27.

[5] Dospěl k závěru, že správní řízení nebylo zatíženo vadou při doručování (vyjma vad, které byly odstraněny správními orgány v rámci přezkumného řízení) a první námitku stěžovatele považoval za nedůvodnou. S tím souvisela i neopodstatněnost tvrzení stěžovatele, dle kterého mu bylo znemožněno účastnit se ústního projednání věci. Předvolání k ústnímu jednání bylo jeho zmocněnci s dostatečným předstihem doručeno na doručovací adresu dle ISEO (doručení fikcí nastalo dne 18. 11. 2014; ústní jednání proběhlo dne 26. 11. 2014).

[6] Pokud se jednalo o zbylé žalobní námitky, krajský soud uvedl, že i tyto byly zcela zjevně nedůvodné. Nedal stěžovateli zapravdu v tom, že jeho zmocněnec nebyl řádné

vyzván k doplnění odvolání. Ze správního spisu je patrné, že zmocněnec stěžovatele byl prvostupňovým správním orgánem k doplnění odvolání opakovaně vyzván (výzva ze dne 5. 1. 2015 a výzva ze dne 21. 1. 2015) a byl poučen, v jakém rozsahu je nezbytné odvolání doplnit. Odvolání bylo ze strany stěžovatele doplněno do té míry, že jej bylo možno projednat, neboť z něj bylo patrné, v čem je spatřována nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Krajský soud se nedomníval, že by bylo povinností správního orgánu reagovat výzvou i na další podání zmocněnce stěžovatele a opakovaně jej poučovat o nutnosti doplnění odvolání.

[7] Tvrzení stěžovatele, že měření nebylo provedeno v souladu se zákonem, považoval za ryzí spekulace, neboť se jednalo o ničím nepodložená tvrzení a nebylo zřejmé, jakým způsobem ke svým závěrům stěžovatel dospěl. Z tohoto důvodu nebyl soud schopen se k dotčeným námitkám podrobně vyjádřit. Stěžovatel blíže specifikoval pouze námitku, že při měření rychlosti byl použit neověřený rychloměr. Ze správního spisu vyplynulo, že měření bylo provedeno dne 24. 5. 2014 v 10.15 hodin na ul. Znojemská v Jihlavě měřicím zařízením sériové č. TC003044 (snímek provedeného měření). Obsahem správního spisu je i ověřovací list k tomuto zařízení (sériové číslo se shoduje), podle něhož doba platnosti ověření končila ke dni 1. 12. 2014. Nic nenasvědčovalo tomu, že by ve skutečnosti bylo při měření užito jiného přístroje, jak tvrdil stěžovatel. Ničím nepodložená byla i námitka že v místě měření se nacházelo dopravní značení stanovující nejvyšší povolenou rychlost 60 km/h. Měření bylo provedeno v obci, a tedy nejvyšší povolená rychlost jízdy vycházela v tomto případě přímo ze zákona, a to konkrétně z § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, není-li dopravní značkou stanoveno jinak. To však nebylo stěžovatelem prokázáno ani doloženo.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Namítá, že krajský soud nevypořádal veškeré jeho námitky směřující do věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí. V žalobě tvrdil, že mu byl na místě předložen již expirovaný ověřovací list rychloměru a navrhl k prokázání svého tvrzení důkaz originálem výstupu z rychloměru v elektronické podobě, neboť jen ta je nezaměnitelná. Krajský soud se sice obecně zabýval námitkou neshody ověřovacího listu rychloměru, když konstatoval, že tato skutečnost ze spisu nevyplývá, ale již zcela pominul důkazní návrh stěžovatele.

[10] V žalobě konstatoval, že měření obecní policií bylo provedeno v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, neboť obecní policie nepostupovala při měření v součinnosti s policií na místech určených policií. Posouzení legality samotného měření je pro věc zásadní, neboť stěžovatel nemůže být trestán na základě důkazů, které byly opatřeny v rozporu se zákonem (§ 51 odst. 1 správního řádu). Byť tato žalobní výtka byla stručná, byla jednoznačná. Správní orgán prvního stupně nezjistil, že by obecní policie měřila na místě určeném policií a postupovala v součinnosti s policií. Bylo pak ryze právní otázkou posoudit, zda takto zjištěný skutkový stav představuje vadu, pro kterou soud rozhodnutí zruší. Krajský soud měl posoudit, zda je legální užít důkazního prostředku – výstupu z rychloměru, který byl získán v rozporu s právními předpisy, avšak na toto posouzení

rezignoval. Krajský soud toliko konstatoval, že mu nebylo zřejmé, jakým způsobem stěžovatel k takovým závěrům dospěl, a tedy žalobní námitku nehodnotil. Pokud Nejvyšší správní soud posoudí uvedené konstatování jako vypořádání žalobní námitky, pak dle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, resp. vydal rozhodnutí v rozporu se správními spisy. Pokud stěžovatel pouze konstatoval určitou skutečnost, která měla oporu ve správním spise, pak představuje výše uvedené konstatování krajského soudu faktické odmítnutí zabývat se přezkumem rozhodnutí v rozsahu této žalobní námitky.

[11] Namítal, že v místě, kde měření bylo prováděno, byla nejvyšší povolená rychlost upravena dopravním značením na 60 km/h. K tomuto krajský soud sdělil, že stěžovatel své tvrzení nijak neprokázal. Krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, která spočívá v tom, která strana nese v řízení o přestupku důkazní břemeno. Stěžovatel si pokládá otázku, zda správní orgán prokázal, že v místě měření byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Odkazoval na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 As 265/2015 – 38, a ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47. Krajský soud nepřezkoumal, zda správní orgán zjistil ve správním řízení skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nekonstatoval, že by opak žalobního tvrzení vyplýval z některého provedených důkazů. Správní orgány neprovedly dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností, ale rozhodnou skutečnost, tj. nejvyšší povolenou rychlost v místě měření, nedokazovaly vůbec. Za takové situace ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 217/2015 postačilo stěžovateli poukázat na jiné varianty skutkového děje, což učinil. Tvrzení krajského soudu, dle kterého nejvyšší povolená rychlost v obci vyplývá ze zákona, je dle stěžovatele zavádějící. Odkazoval na § 18 odst. 4, 6, 7 zákona o silničním provozu, z nichž plyne, že v obci může řidič jet rychlostí i 80 km/h v závislosti na dalších okolnostech. Není pravdou, že by závěr správního orgánu měl oporu v právním předpisu, jak uzavřel krajský soud.

[12] Mezi stěžovatelem a krajským soudem není sporu o tom, že správní orgán nezaslal předvolání na adresu stěžovatele, kterou určil k doručování, aniž by k tomu správní orgán vedly objektivní technické důvody. Krajský soud odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 104/2015, kdy na základě jeho závěrů doplatil stěžovatel na obecně rozšířený omyl, že v e-mailové adrese nemohou být použity znaky s diakritikou, přičemž správní orgány v tomto omluvila neznalost právních předpisů EU, o kterých informovalo Ministerstvo průmyslu a obchodu dne 27. 11. 2009. Nelze souhlasit se závěrem krajského soudu s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že neznalost právních předpisů ze strany správního orgánu lze nejen omlouvat, ale klást k tíži účastníka.

[13] K doručování na e-mailovou adresu s diakritikou existuje rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, dle které je možné, aby správní orgán nedoručoval na elektronickou adresu. To je možné tehdy, pokud takovému doručování brání nepřizpůsobení technického vybavení správního orgánu právním předpisům, a zároveň tehdy, je-li účastník vyrozuměn správním orgánem o nedoručování písemností na zvolenou adresu. Odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26; ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 – 39. Není pravdou, že by správní orgán nemusel písemnost doručovat na e-mail bez dalšího a za situace, kdy k tomu neměl objektivní důvody (správní orgán tyto důvody netvrdil, ani nevyplývají ze správního spisu).

[14] Příměr krajského soudu, dle kterého lze doménu google.com zapsat způsobem, kdy namísto znaku „o“ bude užito vizuálně shodného znaku azbuky, je zcela nepřiléhavý. Stěžovatel užil v e-mailové adrese písmeno „á“, což je zcela standardní znak české abecedy.

[15] Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 27/2016, dle kterého „[z]*mocněnec stěžovatele tudíž nemohl být v dobré víře, a proto takovému jednání nelze poskytnout právní ochranu.*“ Takový argument se jeví stěžovateli jako relevantní a potenciálně odůvodňující závěr krajského soudu. Argument stran absence dobré víry však vychází z neprokázaných a účelových spekulací. Nebylo prokázáno, že by zmocněnec stěžovatele nejednal v dobré víře a tvrzení o jednání v rozporu s dobrou vírou je účelové, ničím nepodložené. Stěžovatel zdůrazňuje, že v rozsudku sp. zn. 2 As 27/2016 byly názory o neexistenci dobré víry uvedeny až v konečném rozsudku, tudíž nemohl s těmito názory polemizovat dříve. Ke skutečnostem, které byly uvedeny v rozsudku druhého senátu Nejvyššího správního soudu, na který odkazoval krajský soud, uvedl, že není pravdou, že by mu byly známy komplikace s doručováním ze strany správních orgánů na jím zvolenou elektronickou adresu v okamžiku, kdy žádal o doručování na tuto adresu. O těchto komplikacích se dozvěděl nejdříve na přelomu roku 2014 a 2015.

[16] Jak vyplývá ze správního spisu, v době, kdy se zmocněnec stěžovatele dozvěděl o tom, že pro správní orgány představuje odeslání e-mailu komplikaci, reagoval na tuto situaci zřízením datové schránky. Lze uzavřít, že zmocněnci stěžovatele ke dni, kdy žádal správní orgán o doručování písemností na e-mail, nebylo a nemohlo být známo, že odeslání e-mailu představuje pro správní orgán komplikaci. Ve prospěch takového tvrzení schází jakýkoli důkaz. Ani Nejvyšší správní soud v rozsudku, na který odkazoval krajský soud, ve prospěch takového tvrzení neodkázal na žádný důkaz, ba ani na indicii, která by mu svědčila.

[17] Stěžovatel konstatuje, že volba adresy kombinující slova »obecny« a »zástupce« může mít jiný účel, než právě zkomplikování doručování zvolenému zmocněnci. Blíže popisuje důvody zřízení domény zástupce.eu, mezi nimiž zdůrazňuje deaktivaci antispamových filtrů, což zvyšuje riziko doručování nevyžádané pošty, čemuž má zabránit elektronická adresa se znaky národní abecedy (tj. s užitím diakritiky). Důvodem, proč stěžovatel zkombinoval uživatelské jméno bez diakritiky a doménu s diakritikou není snaha o zneužití práva, ani víra, že by úředník nebyl schopen takovou adresu správně opsat, ale ryze technické důvody. Ozřejmuje důvody, proč zvolil ke komunikaci se správními orgány e-mail. Zmocněnec stěžovatele, P. K., tráví převážnou část svého času mimo území České republiky, a proto komunikace prostřednictvím pošty byla zcela nevhodná. Volbu zmocněnce stěžovatel nepovažoval za nevhodnou, když tento zmocněnec byl schopen přiletět do České republiky k nařízenému ústnímu jednání. Doručování do datové schránky bylo též nevhodné z důvodu potíží při připojení ze zahraničí, neboť zahraniční poskytovatelé internetu certifikované protokoly blokují, jakož je tento způsob nevhodný při pomalém připojení k internetu. Jediným řešením tak bylo doručování na elektronickou adresu.

[18] Není pravdou, že by nebylo na místě poskytnout doručování zmocněnci stěžovatele právní ochranu proto, že by nebyl při volbě elektronické adresy k doručování v dobré víře. Účelové je tvrzení krajského soudu, dle kterého správní orgán nedoručoval na

elektronickou adresu, protože by takový způsob nepřispěl k urychlení řízení. Správní orgán nedoručoval proto, že doručování na elektronickou adresu s diakritikou není možné, protože adresa je v nevyhovujícím formátu, takový závěr není pravdivý. Ostatně i stěžovatel se správním orgánem komunikoval elektronicky.

[19] Důvodem, proč namítal nesprávné doručování písemností, bylo to, že měl zájem účastnit se ústního jednání. Ústního jednání se nemohl účastnit proto, že nebyl předvolán, když mu předvolání nebylo doručeno. Očekával, že požádá-li správní orgán o doručování na e-mail, bude mu na něj správní orgán doručovat. Namísto toho, aby správní orgán takové doručování odmítl proto, že dle rozšířeného omylu „není takové doručování možné“, a v okamžiku, kdy stěžovatel takovou vadu správního orgánu zjistí a dožaduje se nápravy, je taková náprava ze strany správního orgánu odmítnuta. Je to správní orgán, kdo zneužívá procesu doručování a nedbá jeho účelu, zejména umožnění realizace práv v řízení.

[20] Soudy na jednu stranu stěžovateli vytýkají, že si nechává doručovat písemnosti na e-mail, ač ví, že pro správní orgány takový způsob doručování představuje komplikaci (zdůrazňuje, že se takové tvrzení soudu neprokázalo a není pravdivé). Za situace, kdy stěžovatel zjistí, že správní orgán měl obtíže při doručování na e-mail, reaguje zřízením datové schránky a požaduje projednání věci, není zřejmé, proč krajský soud žalobu zamítl. V kontextu judikatury, na kterou odkázal, se právě takový postup stěžovatele jeví jako správný. Upozorňoval v průběhu správního řízení na vadu doručování, neseznámení se s předvoláním k ústnímu jednání a v průběhu řízení se účasti na jednání dožadoval. Měla být šetřena jeho práva. Právní předpis v zásadě jednoznačně stanovuje správním orgánům povinnost doručovat písemnosti na e-mail (nevylučuje-li to povaha věci). Judikatura je v této otázce rozporná. Řada rozsudků Nejvyššího správního soudu dává P. K. právo na takový způsob doručování; řada z nich jen za určitých okolností; řada z nich mu toto právo za určitých okolností zapovídá či zapovídá v zásadě za jakýchkoli okolností. Takový stav judikatury svědčí závěru, že řešení právní otázky není jednoznačné. Ostatně i krajský soud se k závěru o zproštění povinnosti správního orgánu doručovat písemnosti na e-mail dostal oklikou skrze argumentaci o jednání v rozporu s dobrou vírou. Správní orgány měly nařídit ústní jednání opětovně. Věděly, že tak mohou učinit doručením předvolání do datové schránky, kterou zmocněnec stěžovatele aktivně využíval. Pokud krajský soud k některým z důvodů stěžovatele uvedl, že svá tvrzení neprokázal, pak taková tvrzení nasvědčují tomu, že bylo vhodné ústní jednání konat, aby mohl svá tvrzení prokázat.

[21] V žalobě namítal, že nebyl vyzván k doplnění odvolání. Dne 18. 12. 2014 telefonoval s oprávněnou úřední osobou, kterou informoval, že e-mailovou zprávu s rozhodnutím neobdržel a je možné rozhodnutí poslat do jeho datové schránky. Následující den podal z právní opatrnosti odvolání do neoznámeného rozhodnutí a žádal o jeho doručení. Správní orgán výzvou ze dne 5. 1. 2015 jej vyzval k doplnění odvolání, aniž by výslovně identifikoval vadu, kterou bylo podané odvolání do neoznámeného rozhodnutí zatíženo. Stěžovatel reagoval přípisem, že nemůže proti rozhodnutí argumentovat, protože mu doručeno nebylo a navrhoval, aby mu bylo doručeno do datové schránky namísto toho, aby se dostavil osobně ke správnímu orgánu z důvodu procesní ekonomie řízení. Zároveň sdělil, že pokud rozhodnutí bylo vydáno, lze s určitostí namítat krácení práva na ústní projednání věci, protože o něm nebyl vyrozuměn. Správní orgán reagoval doručením rozhodnutí do datové schránky a opětovně doručil výzvu k doplnění odvolání, přičemž jediné odvolání, které v ten okamžik bylo podáno, bylo odvolání do neoznámeného rozhodnutí. Následně stěžovatel podal řádné odvolání, které měl v úmyslu

doplnit na výzvu správního orgánu, které směřovalo do konkrétního oznámeného rozhodnutí, s jehož textem se seznámil. S ohledem na množství nových skutečností vzešlých z rozhodnutí, jakož i s ohledem na čerpání dovolené v Argentině, stěžovatel podával blanketní odvolání, ale správní orgán ho již nevyzval k doplnění tohoto podání. Krajský soud vyhodnotil tuto námitku jako nedůvodnou. Takové posouzení právní otázky je nesprávné, protože obě výzvy nemohou mít žádnou relevanci k doplnění odvolání, které bylo podáno dne 4. 2. 2016.

[22] Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že napadený rozsudek krajského soudu se zrušuje a věc se vrací krajskému soudu k dalšímu řízení a aby žalovanému byla uložena povinnost nahradit náklady řízení.

[23] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele v soudem poskytnuté lhůtě nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná.

[25] Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[26] Soud neshledává rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným. Krajský soud své závěry řádně odůvodnil a vypořádal veškeré žalobní námitky stěžovatele.

[27] K námitce ohledně nevypořádání se s důkazním návrhem originálu datové zprávy obsahující výstup z rychloměru, soud uvádí, že si je vědom i judikatury jak zdejšího, tak Ústavního soudu, která připouští, že opomenutý důkaz, jakkoli jde o vadu řízení před soudem, nemusí vždy znamenat porušení základních práv účastníků řízení, případně nepřezkoumatelnost rozhodnutí tak, jak ji pojímá Nejvyšší správní soud (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. II. ÚS 744/06; usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 452/07, ve kterých dovodil jisté implicitní odůvodnění toho, proč nebyl důkaz proveden, ačkoli to nebylo ve zkoumaných rozhodnutích výslovně uvedeno; dále pak rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 Afs 17/2007 – 100). V posuzované věci došlo k implicitnímu vypořádání návrhu stěžovatele, neboť krajský soud konstatoval, že ze správního spisu nic nenasvědčovalo tomu, že by ve skutečnosti bylo při měření užito jiného rychloměru.

[28] Soud se neztotožňuje s tvrzením stěžovatele, že by krajský soud nesprávně posoudil právní otázku ohledně tvrzení, že na místě, kde byl spáchán přestupek, bylo a stále je dopravní značení s nejvyšší povolenou rychlostí 60 km/h. Oproti tvrzení, které uváděl stěžovatel v souvislosti s naplněním § 79a zákona o silničním provozu, v tomto případě uváděl pozitivní skutečnost, kterou musel dokazovat, resp. prokázat své tvrzení návrhem konkrétního důkazního prostředku. Krajský soud správně uvedl, že stěžovatel ničím své tvrzení nepodložil, jakož správně zdůraznil, že zde nejvyšší povolená rychlost vyplývá přímo z § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Nad rámec uvedeného soud uvádí, že v posuzované věci byla nashromážděna celá sada důkazů o vině stěžovatele ze spáchání přestupku, přičemž překročení rychlosti 50 km/h vyplývalo i z provedených důkazních prostředků, a to konkrétně z oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 24. 5. 2014; z přiložené fotodokumentace přestupku ze dne 24. 5. 2014 a úředního záznamu ze dne 30. 5. 2014. Rozsudek Nejvyšší správního soudu sp. zn. 2 As 217/2015 nelze výkladem rozšiřovat takovým způsobem, jak to činí stěžovatel. Z uvedeného rozsudku jednoznačně vyplývá, že by stěžovatel musel dostatečně věrohodně zpochybnit správnost důkazů, tj. prokázat, že je přiměřeně pravděpodobné, že se na takovéto důkazy nelze spolehnout pro zvláštní okolnosti či důvody, což se v daném případě nestalo. Dle stěžovatele by ke zpochybnění zjištěného skutkového stavu postačovalo jakékoliv ničím nepodložené obecné tvrzení. Takový závěr je však absurdní, pouze v případech, kdy je skutkový stav správními orgány zjištěn zcela nedostatečně, lze bez dalšího poukázat na jinou pravděpodobnou variantu skutkového děje, tak tomu však v projednávané věci zjevně nebylo.

[29] Námitku o odlišném dopravním značení v posuzovaném úseku hodnotí Nejvyšší správní soud jako velmi obecnou. Zároveň se jedná o ničím nepodložené tvrzení. Měl-li stěžovatel za to, že skutkový stav ohledně dopravního značení je odlišný, byl povinen zjištěný stav věrohodným způsobem zpochybnit a ke svému tvrzení nabídnout soudu dostatečné důkazy. Stěžovatel v žalobě bez dalšího uvedl, že na daném místě je dopravní značení s povolenou rychlostí 60 km/h a že skutkové zjištění učiněné správním orgánem je nesprávné. Krajský soud tedy zcela správně vyhodnotil, že takové tvrzení je nepodložené a není bez dalšího způsobilé zjištěný stav zpochybnit. Teprve až následně v kasační stížnosti doplňuje své úvahy o nedostatečně úplném dokazování prvostupňového správního orgánu v této otázce, svou námitku tak rozšiřuje, což není v řízení o kasační stížnosti přípustné.

[30] Soud nepřisvědčuje ani námitce týkající se nesprávnosti doručování ve správním řízení. Krajský soud správně aplikoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 27/2016, přičemž tyto závěry plně dopadají na posuzovaný případ.

[31] Soud si ověřil ze správního spisu, že každou písemnost, kterou prvostupňový správní orgán odesílal zmocněnci stěžovatele, vždy nejprve odesílal na elektronickou adresu bez diakritiky (ačkoliv zmocněnec stěžovatele požádal v rámci odporu ze dne 7. 7. 2014 o doručování písemností na elektronickou adresu s diakritikou). Jelikož následně správní orgán obdržel potvrzení o přijetí zprávy bez zaručeného elektronického podpisu, poté odeslal takové písemnosti na adresu trvalého pobytu a adresu pro doručování dle ISEO, kdy tento postup nebyl závadný. Soud se stěžovatelem nepochybně souhlasí, že nebylo prvostupňovým správním orgánem doručováno na elektronickou adresu s diakritikou, jak požadoval zmocněnec stěžovatele, P. K., ale ze spisu jednoznačně plyne snaha prvostupňového správního orgánu vyhovět žádosti zmocněnce stěžovatele ohledně doručování na elektronickou adresu. Prvostupňový správní orgán svůj postup doručování

(nejdříve na elektronickou adresu bez diakritiky a následně na adresy dle ISEO) aplikoval u všech písemností doručovaných v prvostupňovém řízení.

[32] Stěžovatel odkazuje na rozsudek NSS sp. zn. 9 As 60/2015, z něhož plyne, že správní orgán má ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu povinnost doručovat na elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, pokud tento adresát nepotvrdí převzetí této písemnosti, již není povinností správního orgánu zasílat další písemnost nejdříve na elektronickou adresu, ale rovnou může doručovat tak, jako by o tento druh zasílání nepožádal. V posuzovaném případě správní orgán konal nad rámec uvedeného závěru a každou jednotlivou písemnost nejdříve doručoval na elektronickou adresu zmocněnce. V takovém postupu soud neshledává žádného pochybení. Krajský soud správně zjistil, že došlo k účinnému doručení každé jednotlivé písemnosti v rámci tohoto správního řízení, a to doručením na doručovací adresu zmocněnce dle ISEO, byť k doručení došlo fikcí.

[33] Stěžovatel odkazoval též na dílčí závěr z rozsudku NSS sp. zn. 9 As 60/2015, dle něhož správní orgán je povinen účastníkovi sdělit, že mu nebude na jím požadovanou adresu doručovat a z jakých důvodů, pokud dospěje k závěru, že doručování na elektronickou adresu k urychlení řízení prokazatelně nepřispěje. Tento závěr není možné aplikovat na danou věc. Prvostupňový správní orgán jednoznačně akceptoval žádost zmocněnce stěžovatele a doručoval mu na elektronickou adresu bez diakritiky, ačkoliv žádal o doručení na adresu s diakritikou. Z ničeho neplyne, že v této věci správní orgán dospěl k závěru, že by doručování na elektronickou adresu nepřispělo k urychlení řízení ani takový závěr krajský soud v posuzované věci neučinil. Na str. 6 a 7 napadeného rozsudku se krajský soud toliko obecně vyjadřoval k možnostem doručování dle správního řádu. Vyjádřil i obecná názor, kdy není třeba doručovat na zvolenou elektronickou adresu, aniž by tím činil jakékoliv závěry pro posuzovanou věc. Na tomto postupu neshledává soud nic závadného. Námitku naopak považuje za účelovou, protože stěžovatel zjevně vytrhává tuto část odůvodnění krajského soudu z jeho kontextu. Nepřiléhavým v této souvislosti je též odkaz stěžovatele na rozsudek NSS sp. zn. 8 As 55/2015, který se týkal nemožnosti doručování na elektronickou adresu z technických důvodů, přičemž tyto důvody nebyly v posuzované věci naplněny ani nikým konstatovány.

[34] Stěžovatel v kasační stížnosti poměrně obsáhle reagoval na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 27/2016, který krajský soud v dané věci aplikoval, a to zejména ve vazbě na jednání v rozporu s dobrou vírou ze strany zmocněnce stěžovatele. Ve věci posuzované druhým senátem se nemohl s úvahami tohoto senátu seznámit dříve, než byl vydán uvedený rozsudek. Tvrdil, že mu nebyly známy komplikace s doručováním na elektronickou adresu dříve než na přelomu roku 2014 a 2015. Ostatně, jak vyplývá ze správního spisu, v době, kdy se zmocněnec stěžovatele dozvěděl o těchto komplikacích, reagoval na tuto situaci zřízením datové schránky. Ve prospěch tvrzení, že zmocněnci stěžovatele musela být známa komplikace s doručováním, schází jakýkoliv důkaz. Stěžovatel taktéž blíže rozváděl důvody, proč došlo ke zřízení elektronické adresy, přičemž její zřízení nemělo představovat zneužití práva, ale toliko jej vedly k tomuto kroku technické důvody. Závěrem uvedl, že účelové bylo tvrzení krajského soudu, dle kterého správní orgán nedoručoval na elektronickou adresu, protože by takový způsob nepřispěl k urychlení řízení. Správní orgán nedoručoval na tuto adresu, protože doručování na ní nebylo možné, jelikož adresa byla v nevyhovujícím formátu. Takový

závěr nebyl pravdivý a ostatně i stěžovatel komunikoval se správním orgánem elektronicky.

[35] Předně soud odkazuje na argumentaci výše v tomto odůvodnění, dle níž krajský soud ve vazbě na projednávanou věc neuvedl závěr, že by správní orgán nedoručoval na elektronickou adresu, protože by takový způsob nepřispěl k urychlení řízení. Krajský soud obecně konstatoval, co vyplývá z právní úpravy a judikatury v oblasti doručování na elektronickou adresu.

[36] Stěžovatel má pravdu v tom, že přímo sám i v některých případech komunikoval elektronicky s prvostupňovým správním orgánem. Nad rámec uvedeného je třeba dodat, že Nejvyšší správní soud nemohl v projednávané věci přehlédnout, že zmocněnec stěžovatele nahlásil jako doručovací elektronickou adresu X, ale sám zasílal některé písemnosti ze své emailové adresy X (příkladmo odvolání ze dne 19. 12. 2014, opakované zaslání dříve podaného odvolání ze dne 29. 12. 2014, odvolání ze dne 4. 2. 2015). Z těchto důvodů a ve vazbě na svou rozhodovací činnost Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že závěry rozsudku sp. zn. 2 As 27/2016 plně dopadají na projednávaný případ, včetně absence dobré víry ze strany zmocněnce stěžovatele při zadávání elektronické adresy (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2015, č. j. 1 As 79/2015 – 56; ze dne 31. 1. 2016, č. j. 4 As 282/2015 – 32; sp. zn. 1 As 104/2015, jakož obdobné závěry jsou činěny i ve vztahu k jiným zmocněncům opakovaně zastupujících obviněné z dopravních přestupků např. rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 25/2016 – 38; ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26).

[37] Tvrzení, že ze správního spisu je zřejmé, že si zřídil datovou schránku poté, kdy zjistil komplikace s doručováním, soud nepřisvědčuje. Teprve až dne 5. 1. 2015 byla zaslána zmocněnci stěžovatele první písemnost do datové schránky (výzva k doplnění odvolání ze dne 5. 1. 2015). Ze správního spisu plyne, že jakoukoliv písemnost prvostupňový správní orgán než odeslal zmocněnci, nejdříve vždy kontroloval, zda má zmocněnec platnou datovou schránku. Ze správního spisu neplyne, že důvodem zřízení datové schránky zmocněnce byla právě reakce na problémy s doručováním na elektronickou adresu.

[38] Z výše uvedených důvodů je též neopodstatněná stížní námitka ohledně nemožnosti účastnit se ústního projednání přestupku, protože předvolání k ústnímu jednání nebylo doručeno. Krajský soud zjistil ze správního spisu, že předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno na doručovací adresu zmocněnce stěžovatele dle ISEO fikcí, a to dne 18. 11. 2014. I v tomto případě byl učiněn pokus o doručování na elektronickou adresu bez diakritiky, z něhož přišlo potvrzení bez elektronického podpisu, tudíž takové doručení nemohlo být účinné, a proto správně prvostupňový správní orgán postupoval dle § 19 odst. 8 správního řádu.

[39] S tvrzením stěžovatele, že judikatura Nejvyššího správního soudu je v otázce doručování na elektronickou adresu zmocněnce P. K. rozporná, se soud neztotožňuje. V prvé řadě je nutné uvést, že stěžovatel neuvedl konkrétní rozsudky, které má v této souvislosti na mysli. Z úřední činnosti je soudu známo, že jednotlivé rozsudky, které se dotýkaly obviněných z přestupku zastupovaných zmocněncem K. a způsobu doručování na jím uváděné adresy, nejsou rozporné. Soud vždy řešil konkrétní individuální případy ve vztahu k různým procesním situacím a jednotlivé judikatorní závěry nelze zobecňovat způsobem, kterým tak činí stěžovatel.

[40] Nesprávné je i tvrzení, že se krajský soud ke zproštění povinnosti správního orgánu doručovat písemnosti na e-mail dostal oklikou přes argumentaci o jednání v rozporu s dobrou vírou. Krajský soud citoval právní větu z rozsudku NSS sp. zn. 1 As 104/2015.

[41] Stěžovatel tvrdil, že správní orgány měly nařídit ústní jednání opětovně, když věděly, že mohou doručit předvolání do datové schránky, kterou zmocněnec stěžovatele aktivně využíval. Soud uvádí, že datovou schránku začal zmocněnec aktivně využívat až po vydání prvostupňového rozhodnutí, konkrétně od 5. 1. 2015 mu do datové schránky byly zasílány písemnosti.

[42] Nejvyšší správní soud též nepřisvědčuje námitce týkající se absence výzvy k doplnění odvolání. Závěr krajského soudu, že nebylo povinností správního orgánu reagovat výzvou i na další podání zmocněnce ze dne 4. 2. 2015 a opakovaně jej poučovat o nutnosti doplnění jeho odvolání, je správný. Správní orgán prvního stupně v dané věci dvakrát vyzval stěžovatele prostřednictvím zmocněnce k doplnění odvolání, a to v reakci na odvolání ze dne 19. 12. 2014 a jeho doplnění ze dne 19. 1. 2015. Výzvy k odstranění vad těchto dvou podání byly dostatečně konkrétní, resp. konkrétně specifikovaly nedostatky těchto podání, jakož byl zmocněnec stěžovatele řádně obeznámen s obecnými náležitostmi odvolání dle správního řádu. Odvolání bylo ze strany zmocněnce doplněno v takovém rozsahu, že jej bylo možné projednat a rozhodnout o něm. Výklad stěžovatele, dle něhož mu měla být doručena výzva k doplnění jeho odvolání ze dne 4. 2. 2015 (tedy v době, kdy bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno do datové schránky zmocněnce stěžovatele, protože dle jeho tvrzení jej neobdržel již dříve) je nesprávný. V posuzované věci bylo nepochybně podáno odvolání již 19. 12. 2014, přičemž zmocněnec stěžovatele v něm uvedl, že se odvolává do neoznámeného rozhodnutí. Bylo zde jedno odvolání, které měl řádně stěžovatel doplnit. Odvolání ze dne 4. 2. 2015 nelze chápat jako nové podání, k jehož doplnění měl být stěžovatel, resp. jeho zástupce opětovně vyzýván.

[43] Soudu je z úřední činnosti známo (namátkou např. rozhodnutí NSS ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1 As 230/2015 – 34; ze dne 15. 9. 2015, č. j. 8 As 57/2015 – 46; ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 As 106/2016 – 31), že zmocněnec P. K. zastupuje v řízení před správními orgány osoby obviněné z dopravního přestupku opakovaně. S náležitostmi odvolání, jakož i s procesním postupem správních orgánů je tedy důkladně obeznámen. Tuto kasační námitku proto považuje soud za zcela účelovou.

[44] K tvrzenému nevypořádání žalobní námitky, že měření obecní policií bylo provedeno v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, neboť nepostupovala při měření v součinnosti s policií a neměřila na místech určených policií, soud uvádí, že krajský soud v napadeném rozsudku jednoznačně uvedl, proč námitku nevypořádal. Konstatoval, že se jedná o ničím nepodložené tvrzení a není zřejmé, jakým způsobem stěžovatel k tomuto závěru dospěl. Z uvedeného důvodu se krajský soud nemohl blíže s touto námitkou vypořádat.

[45] Vypořádání krajského soudu tedy není nepřezkoumatelné, soud však musí přisvědčit stěžovateli, že způsob vypořádání této námitky nebyl ze strany krajského soudu správný. Ačkoliv se svou povahou jednalo o velmi obecnou námitku, bylo jednoznačné, že tato námitka zpochybnila způsob měření ze strany obecní policie (ta neměřila

v součinnosti s policií a na místě určeném policií). Krajský soud proto měl ověřit, zda opak tohoto negativního tvrzení, plyne či neplyne ze správního spisu a případně doplnit v tomto směru dokazování.

[46] Dle § 79a zákona o silničním provozu [z]*a účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*

[47] Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že v posuzovaném případě není oprávnění městské policie měřit rychlost vozidel na uvedené pozemní komunikaci (ul. Znojemská u domu č. 76 v Jihlavě ve směru na Znojmo) v den spáchání přestupku, tj. 24. 5. 2014, žádným způsobem doloženo.

[48] Z jazykového výkladu citovaného ustanovení zákona o silničním provozu jednoznačně plyne, že užitý termín „*výhradně*“ znamená výlučně, tj. toliko a pouze za těchto podmínek musí obecní policie při výkonu činnosti měření vozidel následovat pokyny Policie ČR. Jedná se o jednoznačný pokyn zákonodárce ve vztahu k obecní policii. Nejvyšší správní soud namátkou odkazuje např. na rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2014, č. j. 9 As 128/2013 – 45; rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 8. 10. 2013, č. j. 52 A 16/2013 – 33; rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 11. 2. 2013, č. j. 76 A 29/2011 – 58 aj., z nichž plyne, že soudy a správní orgány při posuzování dopravních přestupků a při zkoumání oprávnění obecní policie měřit ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu shromažďují podklady prokazující naplnění uvedené podmínky, a to např. dohodami mezi Policií ČR a obecní policií, příp. stanovisky Policie ČR.

[49] Ve smyslu rozsudku sp. zn. 2 As 217/2015 a rozsudku rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, nelze správnímu orgánu vytýkat, že za obviněného, který byl pasivní v průběhu správního řízení (jako tomu bylo i v projednávané věci), „nedomyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal. S ohledem na skutečnost, že se nejedná o žádné rozsáhlé doplňování skutkového stavu, měl krajský soud proto při přezkumu uvedené žalobní námitky (zpochybnění postupu dle § 79a zákona o silničním provozu) v projednávané věci postupovat tak, že sám vzniklé pochybnosti odstraní. To může v souladu s § 52 a § 77 s. ř. s. učinit provedením i důkazů nových. V novém řízení je krajský soud povinen tuto žalobní námitku opětovně přezkoumat a s ohledem na to, že ze správního spisu neplyne, že by v posuzovaném případě měla městská policie oprávnění měřit rychlost vozidel v daném místě a v rozhodné době, resp. z žádného provedeného důkazu to neplyne, provede za uvedeným účelem dokazování. V této části tak shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[50] Nejvyšší správní soud proto považuje za naplněný stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívající v jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu

zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, přičemž v dalším řízení je krajský soud vázán zde vysloveným právním názorem ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s.

[51] O věci soud rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[52] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém řízení podle § 110 odst. 3 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. června 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu